

Зміст

Вержанська Марія	86	Те, чого не сталося	132
«Історія належить тим, хто не стоїть на місці»	87	Овчиннікова Дар'я	134
Вечеринська Анастасія	88	Між досвідом і спадком	135
Навіть один голос має значення	89	Остапко Катерина	138
Вінницька Марія	90	Вектор руху історії і роз- витку країни задають діти	139
Озирнись навколо	91	Пінчук Анастасія	142
Вірьовка Єва	92	Без назви	143
Сузір'я	93	Стадник Назар	144
Вірьовкіна Ірина	96	Боротьба сьогодні для результату завтра	145
«Не бійся — бийся»	96	Філімонова Анна	147
Власюк Дарина	98	Історія належить тим,	148
«Не маємо права на зневіру»	99	хто дихає гаром	
Войцехівська Дар'я	102	Цуркан Єлизавета	150
«Наше серце б'ється тільки завдяки воїнам...»	103	«Є дещо незнищенне — слово»	151
Волицька Домініка	104	Ми — майбутнє...	153
Майдан — наша сила	104	Візуальні твори	
Ганущак Поліна	108	Аксельрад Ніка	160
Історія — це ми	109	«Небо, що пам'ятає»	161
Герасименко Поліна	111	Карпова Наталія	162
Живи. Дій. Сьогодні	112	«У світле майбутнє з пам'яттю про минуле»	163
Гоністратенко Карина	114		
Що означає жити	115		
Драчова Анна	117		
«Кулі та поеми»	118		
Зленко Аріна	120		
Кожен має право на створення великого	121		
Казміренко Уляна	124		
«Він не думав про історію...»	125		
Морозюк Анна	126		
Бути автором свого часу	127		
Никифорова Анастасія	130		
Білки й колеса, що руха- ють історію	131		

Поліна Герасименко

(06.06.2008, м. Київ)

учениця столичного ліцею № 18

Навчається в 11-му класі. Переможниця районних олімпіад і конкурсів з української мови та літератури. Обожає малювати, шити, ліпити, плести.

Життєве кредо:

«Удача любить сміливих»

Поліна Герасименко

Живи. Дій. Сьогодні

На мою думку, історія не є спадком, який отримуємо за правом народження. Вона — не монументальна споруда і не відлуння минулого. Це жива, пульсуюча стихія, яка визнає лише один аргумент — активну присутність.

Коли Василь Симоненко проголосив: «Тільки тим історія належить, хто сьогодні бореться й живе», — він виніс вирок усім, хто обрав роль стороннього спостерігача. Поет сформулював фундаментальний закон збереження нації та особистості. Симоненко нагадав, що час — це не течія, а простір, який треба завойовувати щодня.

Ми часто помилково звужуємо поняття боротьби лише до воєнного чи політичного протистояння. Проте в ширшому, філософському сенсі, боротьба — це щоденне зусилля бути собою. Це опір обставинам, які прагнуть перетворити людину на пасивний об'єкт, на випадкову цифру в статистиці чи безлику тінь на периферії глобальних процесів. Боротися — означає мати сміливість боронити свої цінності, плекати свою культуру та мислити критично в епоху маніпуляцій. Історія відвертається від тих, хто обирає роль стороннього спостерігача. Вона не чує голосів тих, хто сподівається перечекати бурю в затінку чужих рішень. Вона резонує лише з дією, яка народжується з глибокого переконання та незламної волі.

Ми часто відкладаємо життя на «після перемоги», «після кризи», «на колись». Але історія — це суворий кредитор, який визнає лише валюту «сьогодні». Тільки той, хто наважується творити, любити й будувати саме зараз, посеред невизначеності та ризиків, отримує мандат на вічність. Сучасність — це єдина точка, де ми маємо реальну владу щось змінити. Наше право на завтрашній день

гартується в кожній виплеканій справі, у кожному слові правди та в кожному вияві солідарності, які відбуваються цієї секунди. Минуле — це досвід, майбутнє — це шанс, але індивідуальність народжується лише в точці теперішнього.

Слова поета закликають нас до дії. Історія належить нам не тому, що ми маємо славних предків, а тому, що ми продовжуємо їхню справу в реальному часі. Історія належить нам лише доти, доки ми є її активними авторами, а не просто читачами. Ми не просто присутні при змінах — ми і є ці зміни. Наша ідентичність, наша державність і наш завтрашній світ залежать від того, наскільки щиро ми готові вкладати свій драйв, свій інтелект і свою душу в сьогодні. Наше право на майбутнє гартується в окопах, у волонтерських центрах, у кожному написаному рядку та в кожній виплеканій дитині.

Ми не гості на цій землі й не випадкові перехожі на перехресті тисячоліть. Ми — ті, хто тримає небо над своїм домом. Доки в нас живе спротив байдужості, доки наше серце б'ється в ритмі творення — доти ми є справжніми володарями часу. Історія належить живим. Тим, хто діє. Тим, хто не боїться бути.